

ΜΕΓΚ ΚΑΜΠΟΤ

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEING NIKKI
Από τις Εκδόσεις POINT, Νέα Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγώ, η Νίκι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Meg Cabot
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχίη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elizabeth B. Parisi
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου, Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Meg Cabot, 2009
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Michael Frost, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2013

ISBN 978-960-496-790-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΕΓΚ ΚΑΜΠΟΤ

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

Για τον Μπέντζαμιν

1

Κρυώνω. Για την ακρίβεια έχω ξεπαγιάσει. Τα κύματα χτυπάνε τις γάμπες μου, και το νερό, που το απόγευμα ήταν ένα ζεστό τirkουάζ, έχει πάρει ένα παγερό μαύρο χρώμα. Οι βράχοι απ' τους οποίους κρέμομαι μου γδέρνουν τα δάχτυλα και τις πατούσες. Γλιστράνε σαν παγάκια, αλλά δεν μπορώ να τους αφήσω, γιατί θα πέσω στο παγωμένο νερό, όπου –χωρίς υπερβολή– κολυμπάει ένα κοπάδι καρχαρίες.

Και αν σκεφτεί κανείς ότι δε φοράω τίποτε άλλο εκτός από ένα μικροσκοπικό λευκό μπικίνι και μια θήκη στο πόδι για το στιλέτο που κρατάω ανάμεσα στα δόντια μου, δεν έχω τίποτα για να με προστατεύσει από τα κοφτερά σαν ξυράφια δόντια τους. Πρέπει να κρατηθώ από το βράχο ή να αντιμετωπίσω πιθανό ακρωτηριασμό ή, στην καλύτερη περίπτωση, εξωφρενικό πόνο – χειρότερο ακόμα και από τον πόνο που νιώθω αυτή τη στιγμή. Πρέπει να ολοκληρώσω την αποστολή μου και να παραδώσω το πακέτο στο αρχοντικό που βρίσκεται στο λόφο από πάνω μου...

Αλλιώς θα έχω τον Αντρέ, τον απαιτητικό διευθυντή διαφήμισης, να γκρινιάζει όλο το βράδυ.

«Όχι, όχι, όχι!», φώναξε ο Αντρέ από το σκάφος όπου βρισκόταν διευθύνοντας τη φωτογράφιση. «Βιβ, φτιάξε το τζελ σ' εκείνο εκεί το σημείο. Όχι σ' αυτό, σ' εκείνο!»

Έλεος... Έπρεπε να πέσω απλώς προς τα πίσω, να βυθιστώ στο νερό και να αφήσω τους καρχαρίες να με φάνε. Ήμουν σίγουρη ότι οι καρχαρίες ήθελαν να με φάνε, παρά τα λεγόμενα του Ντομ, του τύπου που νοίκιαζε το σκάφος στις Επιχειρήσεις Σταρκ. Ισχυριζόταν ότι ήταν καρχαρίες-τροφοί, απολύτως ακίνδυνοι, και μας φοβόντουσαν περισσότερο από ό,τι εμείς αυτούς. Επέμενε ότι τους τραβούσαν τα έντονα φώτα που είχε στήσει ο Φρανσέσκο, ο φωτογράφος, και δε με περιτριγύριζαν επειδή με έβλεπαν σαν βραδινό μεζεδάκι.

Πού το ήξερε όμως αυτός, μου λέτε; Δε νομίζω ότι είχαν δοκιμάσει ποτέ κρέας μοντέλου. Βάζω στοίχημα πως θα με έβρισκαν πεντανόστιμη.

«Νικ;» φώναξε απ' το σκάφος ο Μπράντον Σταρκ. «Πώς τα πας;»

Λες και τον ένοιαζε. Καλά, εντάξει, μπορεί και να τον ένοιαζε.

Όμως, ο βασικός λόγος που βρισκόταν εδώ ήταν γιατί ήθελε να πάει ένα ταξιδάκι με το εταιρικό τζετ και να περάσει τη μέρα του κάνοντας βόλτες στο νησί του Σεντ Τζον με τζετ σκι. Και τώρα το έπαιζε συμπονετικός μόνο και μόνο επειδή έπρεπε.

Ή επειδή νόμιζε ότι αυτό θα τον βοηθούσε να με ρίξει αργότερα στο κρεβάτι. Λες και είχε είχε γίνει ποτέ αυτό.

Τον τελευταίο καιρό τουλάχιστον.

«Α, τέλεια», απάντησα. Μόνο που οι λέξεις μου δεν έβγα-

ζαν νόημα, γιατί είχα στο στόμα μου το σπιλέτο. Το οποίο δεν μπορούσα να πιάσω, γιατί τα χέρια μου έσφιγγαν το βράχο για να μη γίνω κολατσιό για τους καρχαρίες. Και στην άκρη των χειλιών μου ένιωθα να μαζεύεται σάλιο. Φανταστικά...

«Λίγες λήψεις ακόμα, Νίκι», φώναξε ο Αντρέ. «Τα πας μια χαρά». Κάποιος άλλος είπε κάτι και ο Αντρέ πρόσθεσε: «Μπορείς να σταματήσεις να τρέμεις;»

«Δεν τρέμω», δήλωσα. «Τουρτουρίζω. Απ' το κρύο».

«Τι είπες;» ρώτησε ο Αντρέ τον Μπράντον. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν ούτε λέξη απ' αυτά που έλεγα, εξαιτίας του σπιλέτου.

«Πού θες να ξέρω;» έκανε ο Μπράντον. «Νίκι;» μου φώναξε. «Τι είπες;»

«Είπα ότι κρυώνω», απάντησα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Τα κύματα δυνάμωναν και έβρεχαν το κάτω μέρος του μαγιό μου. Ο πισινός μου είχε μουδιάσει. Υπέροχα. Δεν ένιωθα τον πισινό μου.

Γιατί το έκανα αυτό; Για κάποιο άρωμα των Σταρκ; Για κάποιο κινητό τηλέφωνο; Ειλικρινά, δεν μπορούσα να θυμηθώ πια.

Και η Λούλου μού έλεγε πόσο τυχερή ήμουν που θα πήγαινα στις Παρθένες Νήσους τον Δεκέμβριο ενώ όλοι οι υπόλοιποι Νεοϋορκέζοι –για να χρησιμοποιήσω την έκφρασή της– θα ξεπάγιαζαν μέχρι θανάτου στη Νέα Υόρκη.

Αν ήξερε την αλήθεια... Όντως ξεπάγιαζα μέχρι θανάτου. Κυριολεκτικά.

«Δεν κατάλαβα τι είπες», άκουσα τον Μπράντον να λέει στον Αντρέ.

«Δεν πειράζει. Φρανσέσκο, συνέχισε να τραβάς», είπε ο Αντρέ στο φωτογράφο. «Νίκι, ξαναρχίζουμε!»

Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε γιατί το σκάφος ήταν πίσω μου. Αλλά άρχισαν να αναβοσβήνουν φλας. Τέντωσα το λαιμό μου και κοίταξα προς την κορυφή του βράχου βάζοντας τα δυνατά μου να παίξω το ρόλο μου. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι το γεγονός ότι ήμουν υπερβολικά γυμνή με αυτό το μπικίνι. Αντί γι' αυτό, φαντάστηκα τον εαυτό μου σε μια πανοπλία. Δεν ήμουν εγώ, η Εμ Γουάτς. Ήμουν η Λένεθ Βάλκιρι, που στρατολογούσε ψυχές σκοτωμένων στρατιωτών και τους οδηγούσε στη Βαλχάλα. Μπορούσα να το κάνω. Μπορούσα να κάνω *τα πάντα*.

Μόνο που στην κορυφή του γκρεμού δε βρισκόταν η Βαλχάλα, αλλά ένας δρόμος που οδηγούσε τους τουρίστες προς το αεροδρόμιο με κάτι κατσιασμένα χορτάρια δεξιά κι αριστερά.

Κι εγώ δε φορούσα πανοπλία. Δεν είχε νόημα, πραγματικά, μια πληρωμένη δολοφόνος –όπως υποτίθεται ότι ήμουν– να σκαρφαλώνει ξυπόλυτη σε ένα βράχο, φορώντας μπικίνι, χωρίς καν τσέπη για να βάλει το κινητό της. Εκτός αν το έβαζε στη θήκη του στιλέτου. Μήπως γι' αυτό είχα το στιλέτο στο στόμα μου και όχι εκεί όπου έπρεπε να είναι: στη θήκη του;

Απ' την άλλη όμως είχα ήδη καταλάβει ότι οι σχεδιαστές παιχνιδιών –και οι διευθυντές διαφήμισης– δε σκέφτονται ποτέ τι είναι πρακτικό όταν ντύνουν τους ήρωες και τα μοντέλα τους.

Ξέρετε τι άλλο θα ήταν πολύ πρακτικό; Να με φωτογραφίσουν σε ένα ωραίο ζεστό στούντιο στη Νέα Υόρκη και μετά να ταιριάξουν γύρω μου την εικόνα του βράχου, των κუმάτων και του φεγγαρόφωτος στον υπολογιστή.

Αλλά όχι, ο Φρανσέσκο ήθελε ρεαλισμό στα πλάνα του.

Γι' αυτό τον είχε προσλάβει ο Σταρκ. Μόνο οι καλύτεροι δούλευαν για τον Όμιλο Σταρκ.

Οι καρχαρίες έκοβαν βόλτες από κάτω μου περιμένοντας πολύ ρεαλιστικά να με καταβροχθίσουν μόλις θα έπεφτα από τον ηλίθιο βράχο.

«Μπράβο, Νίκι, τα πας υπέροχα», φώναξε ο Φρανσέσκο συνεχίζοντας να φωτογραφίζει. «Μπορώ να δω την αποφασιστικότητα στο πρόσωπό σου...»

Ορκίστηκα πως όταν κατέβαινα από αυτό το βράχο θα έπαιρνα το στιλέτο και θα το έχωνα στο μάτι του Φρανσέσκο. Μόνο που το στιλέτο ήταν πλαστικό.

Αν και είμαι σίγουρη ότι θα έκανε μια χαρά τη δουλειά του.

«...την απόλυτη απόγνωση ενός κοριτσιού που οι συνθήκες το ώθησαν να βγάλει τον πιο αληθινό εαυτό του», συνέχισε να λέει ο Φρανσέσκο, «καθώς προσπαθεί να επιβιώσει σε έναν κόσμο όπου όλοι και όλα φαίνονται να είναι εναντίον του...»

Το αστείο ήταν ότι ο Φρανσέσκο είχε μόλις περιγράψει την καθημερινότητά μου.

«Νομίζω ότι θα έπρεπε να δείχνει χαρούμενη», παρατήρησε σκεπτικός ο Αντρέ. «Γιατί φοράει αποσμητικό Σταρκ και αυτό δίνει στα κορίτσια την αυτοπεποίθηση να τα βγάλουν πέρα σε οποιαδήποτε κατάσταση».

Α... Αποσμητικό διαφημίζαμε τελικά.

«Χαρούμενη, Νίκι», φώναξε ο Αντρέ. «Γίνε χαρούμενη! Είμαστε στα νησιά! Θα έπρεπε να περνάς ωραία!»

Το ήξερα ότι ο Αντρέ είχε δίκιο. Έπρεπε να περνάω ωραία. Τι ήταν αυτό που με στεναχωρούσε στο κάτω κάτω; Είχα όλα όσα θα ήθελε κάθε κορίτσι στην ηλικία μου: μια φοβερή καριέρα ως το Πρόσωπο των Σταρκ, γεγονός για το οποίο λάμ-

βανα περισσότερο από ικανοποιητική αποζημίωση. Είχα το δικό μου δίχωρο λοφτ σε ένα ιστορικό κτίριο στο κέντρο του Μανχάταν, το οποίο μοιραζόμουν με το πιο αξιολάτρευτο πουντλ του κόσμου και μια εξωφρενικά αστεία –αν και δεν είμαι σίγουρη ότι είχε τέτοια πρόθεση–, κοσμική συγκάτοικο, που μας έβρισκε πάντοτε προσκλήσεις για τα καλύτερα πάρτι της πόλης.

Ήμουν πλούσια. Είχα ένα σωρό ρούχα σχεδιαστών στις παραφορτωμένες ντουλάπες μου και πανάκριβα σεντόνια στο διπλό μου κρεβάτι, ένα μεγάλο μπάνιο με τζακούζι στο δωμάτιό μου, κουζίνα με εξοπλισμό για επαγγελματία σεφ, με πάγκους από μαύρο γρανίτη και τελευταίας τεχνολογίας ηλεκτρικές συσκευές, και καθαρίστρια πλήρους απασχόλησης παύλα φοβερή μασέζ, η οποία, όπως είχα ανακαλύψει πρόσφατα, έκανε και (σχεδόν) ανώδυνη αποτρίχωση με κερί.

Τα πήγαινα ακόμα σχετικά καλά στο σχολείο (παρά τα ξενύχτια και τα βασανιστικά πρωινά ξυπνήματα, χάρη στην κοσμική μου συγκάτοικο).

Και, εντάξει, το «Μέτρια» που είχα σε όλα τα μαθήματα οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι ο εργοδότης μου με έβγαζε συνεχώς από την τάξη για να με στείλει σε κάποιο τροπικό νησί να κουνάω τον πισινό μου πάνω από ένα κοπάδι καρχαρίες για να με φωτογραφίσουν στο σκοτάδι.

Αλλά αν αξιοποιούσα κάθε λεπτό του ελεύθερου χρόνου μου μελετώντας, ίσως κατάφερνα να περάσω την τάξη. Δεν ήταν κι άσχημα για ένα κορίτσι που έναν ολόκληρο μήνα του περασμένου τριμήνου ήταν σε κώμα.

Γιατί λοιπόν ένιωθα αυτή την καταραμένη κατάθλιψη;

«Κάν' τη να φαίνεται χαρούμενη», άκουσα τον Αντρέ να λέει στον Μπράντον, που υπάκουσε και άρχισε να φωνάζει.

«Νίκη! Θυμάσαι εκείνη τη φορά πέρυσι που είχαμε πάει μαζί στο “Mustique”; Και έκανες εκείνη τη φωτογράφιση για τη βρετανική *Vogue* και είχαμε ιδιωτική καμπάνα; Και είχαμε πει όλο το λικέρ κανέλας; Και μετά κάναμε μπάνιο γυμνοί; Θεέ μου, πόσο ωραία είχαμε περάσει...»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή θυμήθηκα. Θυμήθηκα γιατί είχα κατάθλιψη.

Και εκείνη ακριβώς τη στιγμή άφησα τα χέρια μου να γλιστρήσουν απ’ το βράχο.

Γιατί απλούστατα εκείνη τη στιγμή το να με φάνε οι καρχαρίες μού φαινόταν απίστευτα πιο ελκυστικό απ’ το να ακούσω τη συνέχεια της ιστορίας του Μπράντον.

Γιατί είχα ακούσει ένα σωρό παρόμοιες ιστορίες στο παρελθόν –όχι μόνο από τον Μπράντον αλλά από αγόρια από ολόκληρο το Μανχάταν– και είχα αρκετές υποψίες για το πώς θα τελείωνε. Για δεκαεπτάχρονη –που υποτίθεται μάλιστα ότι έβγαине με το μοναχογιό του εργοδότη της– η Νίκη Χάουαρντ είχε σίγουρα αρκετούς άντρες συντρόφους.

Άκουσα κραυγές απ’ το σκάφος. Αλλά ένα κομμάτι του εαυτού μου δε νοιάστηκε καν.

Έπεσα στο νερό με την πλάτη.

Ήταν ακόμα πιο κρύο από ό,τι είχα φανταστεί. Η ανάσα μου κόπηκε και το σοκ ήταν τόσο δυνατό που για μια στιγμή αναρωτήθηκα αν με είχε κάνει κομμάτια κανένας καρχαρίας. Ήξερα από ένα ντοκιμαντέρ που είχα δει κάποτε με τον Κρίστοφερ ότι τα δόντια του καρχαρία είναι τόσο κοφτερά που τα θύματά τους δε νιώθουν την πρώτη δαγκωματιά. Πολλές φορές δεν καταλαβαίνουν καν ότι έχουν πληγωθεί... μέχρι να τους τυλίξει ένα ζεστό ρεύμα από το ίδιο τους το αίμα.

Το κρύο όμως δεν ήταν το μόνο που ένιωσα καθώς έπεσα

στο νερό. Βυθίστηκα ταυτόχρονα στο σκοτάδι. Στην αρχή τουλάχιστον. Μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια μου το λασπερό νερό και να δω ότι τα φώτα από το σκάφος φώτιζαν τον ωκεανό γύρω μου. Τότε βεβαιώθηκα ότι δεν είχα γίνει κομμάτια. Γύρω μου δεν απλωνόταν αίμα. Μόνο κάτι σκούρες μορφές που κατάλαβα ότι ήταν οι καρχαρίες-τροφοί που προσπαθούσαν ξέφρενα να φύγουν μακριά μου. Εντάξει, μάλλον ο Ντομ είχε δίκιο – όντως ήταν πιο φοβισμένοι από εμάς. Έβλεπα ακόμα τα μαλλιά μου να κυματίζουν γύρω μου σαν χρυσά φύκια. Με είχαν ανεβάσει στο βράχο με μια φουσκωτή βάρκα πριν από σαράντα πέντε λεπτά περίπου, πολύ προσεκτικά, για να μη βρέξω το μαγικό και τα μαλλιά μου.

Και τώρα τα είχα καταστρέψει όλα. Η Βανέσα, η στιλίστρια, που είχε αφιερώσει σχεδόν μια ολόκληρη ώρα για να κάνει τις ξανθές μου τρέσες τέλειες, θα τα έπαιρνε πάρα πολύ όταν θα έβγαινα στην επιφάνεια σαν γοργόνα.

Αν έβγαινα.

Βασικά... η αλήθεια ήταν ότι δεν ήταν άσχημα εκεί κάτω. Ναι, έκανε κρύο. Αλλά ήταν γαλήνια. Ήσυχα. Οι γοργόνες είχαν το τέλειο σπίτι. Ήθελα να ΄ξερα τι στο καλό σκεφτόταν η Άριελ και ήθελε να πάει να ζήσει στη στεριά.

Από την άλλη, γιατί να ζήσω; Εντάξει, το παραδέχομαι, ήταν φανταστικό να έχω πρόσβαση στο ιδιωτικό αεροπλάνο των Επιχειρήσεων Σταρκ και να μην αναγκάζομαι να πλένω πιάτα και να έχω δωρεάν λιπ γκλος για όλη μου τη ζωή.

Μόνο που ποτέ δε με ενδιέφερε ιδιαίτερα το λιπ γκλος.

Το θέμα ήταν ότι ήμουν αναγκασμένη να δουλεύω για έναν Όμιλο που ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι ήταν υπεύθυνος για τη μετατροπή της Αμερικής σε ένα τεράστιο, άψυχο εμπορικό κέντρο.

Και το αγόρι που μου άρεσε δεν ήξερε καν ότι ζούσα. Στην κυριολεξία.

Και αν του έλεγα ότι δεν είχα πεθάνει, οι Επιχειρήσεις Σταρκ, που ήμουν σίγουρη ότι με κατασκόπευαν κάθε στιγμή, θα έχωναν τους γονείς μου στη φυλακή.

Α, και κάτι ακόμα: ο εγκέφαλός μου είχε αφαιρεθεί από το σώμα μου και είχε μεταμοσχευθεί σε ένα άλλο.

Οπότε τι νόημα είχε η ζωή; Πραγματικά κανένα!

Αποφάσισα να μείνω εκεί κάτω. Ήταν λιγότερο αγχωτικά από την πραγματική ζωή μου, από πολλές απόψεις. Και δεν υπερβάλλω καθόλου.

Την επόμενη στιγμή όμως ακούστηκε δίπλα μου ένας δυνατός παφλασμός. Και ξαφνικά βρέθηκε να κολυμπάει προς το μέρος μου ο Μπράντον, με όλα του τα ρούχα, ο οποίος με άρπαξε και με ανέβασε –ενώ πνιγόμενος και έβηχα– στην επιφάνεια και μετά με τράβηξε ως το σκάφος.

Τα πήρα λίγο. Επίσης έτρεμα ανεξέλεγκτα.

Εντάξει, μπορεί να μην ήθελα στ' αλήθεια να μείνω στον πάτο του ωκεανού.

Αλλά ούτε χρειαζόμουν να με σώσουν. Δεν είχα στ' αλήθεια σκοπό να μείνω εκεί κάτω μέχρι να γεμίσουν τα πνευμόνια μου και να πνιγώ με λασπερό θαλασσινό νερό.

Έτσι νομίζω τουλάχιστον.

Όταν κοίταξα πίσω απ' τους γραμμωμένους μυς του μπράτσου του Μπράντον καθώς με έσερνε προς το σκάφος, είδα τη βοήθ της ατζέντισσάς μου να με παρακολουθεί ανήσυχη από την πλώρη.

«Θεούλη μου, Νίκι, είσαι καλά;» φώναξε η Σόνα. Η Κοζαμπέλα, που ήταν στην αγκαλιά της, γάβγιζε υστερικά. Η Κοζαμπέλα. Την είχα ξεχάσει τελείως. Πώς μπορούσα να είμαι

τόσο εγωίστρια; Ποιος θα την πρόσεχε; Η Λούλου δεν είναι αρκετά υπεύθυνη. Τις μισές φορές ξεχνάει να φάει η ίδια κάτι (εκτός από μοχίτο και ποπ κορν). Αποκλείεται να θυμόταν να ταΐσει ένα μικροσκοπικό σκυλάκι.

Η Σόνα είχε κάνει μια καλή ερώτηση. *Ήμουν καλά; Ήταν κάτι που ρωτούσα τον εαυτό μου εδώ και πολύ καιρό.*

Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν θα γινόμουν ποτέ καλά.

«Νίκη», άκουσα τον Φρανσέσκο να φωνάζει απ' το σκάφος. «Ευτυχώς! Όλα καλά. Έβγαλα τη φωτογραφία».

Ωραία. Δεν είπε: *Νίκη, ευτυχώς, είσαι καλά. Αλλά: Νίκη, ευτυχώς, όλα καλά. Έβγαλα τη φωτογραφία.*

Αλίμονό μας αν δεν την είχε βγάλει.

Γιατί οι Επιχειρήσεις Σταρκ δε θα άφηναν κανέναν από εμάς να γυρίσει πίσω. Μέχρι να βγάλουμε τη φωτογραφία.

Όταν όλοι σε παρακολουθούν, δεν υπάρχει περίπτωση να γλιτώσεις...

Η Έμερσον Γουάτς ήταν σχεδόν σίγουρη ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να είσαι άριστος μαθητής με τον εγκέφαλό σου εγκλωβισμένο στο σώμα ενός τοπ μόντελ. Αλλά έκανε λάθος.

Διότι αποδείχθηκε ότι αυτό το συγκεκριμένο τοπ μόντελ είχε μια μητέρα που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, έναν αδερφό που παρουσιάστηκε ξαφνικά και απαίτησε εξηγήσεις, πρώην αγόρια που ήθελαν πολύ περισσότερα από μια φωτογραφία, και ένα θαυμαστή που έγραψε ένα τραγούδι σούπερ επιτυχία γι' αυτήν.

Πώς θα μπορέσει η Έμ να βάλει σε μια τάξη τη ζωή της; Και μάλιστα όταν οι εξετάσεις πλησιάζουν, ο κολλητός της, ο Κρίστοφερ, είναι αποφασισμένος να εκδικηθεί το θάνατο της χαμένης αγάπης του και η εταιρεία που η Έμ εκπροσωπεί ως μοντέλο φαίνεται να κινείται σε σκοτεινά μονοπάτια...

Αλλά ποιος είπε ότι είναι εύκολο να είσαι... η Νίκι;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-790-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ. 11579

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η